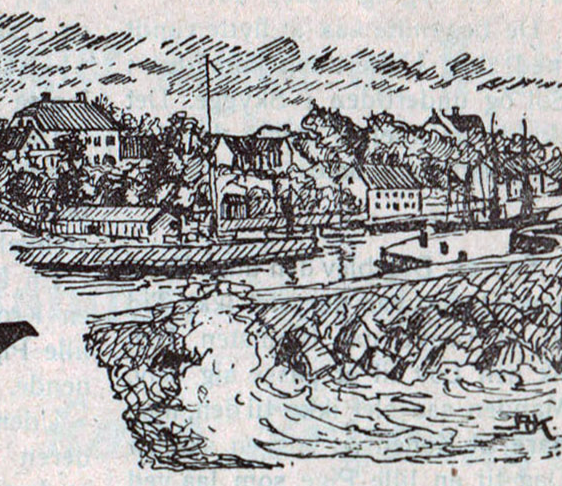

NORDBORNHOLM

Udgaar i Allinge-Sandvig.

Gudhjem. Østerlars. Hasle

Ølsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgiver:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 283

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - - - - 6 Ø.

Fredag den 20. Januar

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1933

Det lykkelige Ægteskab.

Fortælling af Axel Thomsen.

Fortsat fra forrige Nr.
III

Der sker undertiden sære Ting ved en Sygeseng.

Hvorledes dette skete, vidste hun næppe selv. Helt stille og forundret, næsten søvngængeragtigt, gik hun paa hans Bøn en Formiddag i Juli ned i Byens lille krogede Hovedgade og købte to glatte Ringe hos en Guldsmed. Den lille Mand prentede et Navn i hver. Hun kom tilbage til hans Stue, hvor han laa i sin Seng og talte Minutterne.

Hvad havde han sagt? Hvad havde hun svaret?

Hun huskede det ikke. Men han huskede hendes Ord, da hun med blussende Kinder en Nattestund kort efter gav ham sin Haand og hjalp ham med Draaberne: „Jeg har intet ventet, Max. Jeg har ingen Beregning anstillet, uden denne ene, at være god imod Dig, saa længe det maatte forundes mig.“

Var det et Vovestykke? Hendes Moder syntes det. Hendes Veninde og Fortrolige, til hvem hun havde skrevet alt, syntes det samme.

Han havde kun dette ene, eneste Ønske. Var det et „Vovestykke“ at opfylde det? Var det ikke langt snarere et Vovestykke for hende selv at nægte det? Hun kunde det ikke. Hun vilde det ikke heller.

Og han?

Han laa med lukkede Øjne og smilede.

Det var, som saa han i sit yderste Mørke Solen for sidste Gang. Uventet kom den til ham endnu denne eneste Gang, og aldrig havde den ejet saadanne Straaler.

Han vilde med sit trætte, tvivlende Smil gøre Indvendinger, syntes han, forklare sig selv det urimelige, det latterlige, det haabløse . . . og glemte alt for det store Under, at Solen uventet kom i den sidste Time for at tage ham bort fra sig selv.

. . . Han var nu atter ene, naar Natten kom, Gertrud skulde have sin Nattesøvn uforstyrret, og han havde det jo bedre.

Havde han? Det var op og ned han talte blot ikke om det. Undertiden holdt han sig med stort Besvær oppe en Del af Dagen. Maaske allerede den næste Morgen kunde finde ham ubønhørligt lænket til Sengen, og det vilde gaa hurtigt mod Afsked. Han vidste, det maatte komme saaledes en Dag. Snart maatte det komme.

Men Solen skinnede for ham, og atter begyndte de Bjergturene. Gaa derop var ham desværre umuligt. Nu korte de derop med en lille Vogn. Gertrud var Kusk for den skikkelige Hest. Vogn og Hest blev deroppe paa Bjergsletten, mens de

gæstede hendes fundne Steder „Jubel“ og „Lovsang“.

„Naar Du og din Moder rejser til September, Gertrud, rejser jeg med Jer,“ sagde han en Dag deroppe. „Vi vil ikke mere skilles.“

„Men vil Du ikke længes efter dit Hjemland?“ spurgte hun bekymret midt i sin Glæde.

„Jeg har jo Dig, Gertrud, Hvad skulde jeg saa længes efter?“

Gertrud saa paa ham.

„Om Sommeren vil vi bo ved Øresund — er det ikke saaledes Havet hedder? I en lille Bonde- eller Fiskerhytte, som vi lejer tæt ved Vandet.“

„Du og jeg —!“ smilede hun og saa over „Jubelens Bjerg.“

„Og maaske vi en Gang faar et Barn“, fortsatte Max Lüning noget efter. „Helst en lille Pige med dit gyldenblonde, levende Haar og dine store, graablaa Øjne. Hvad skal hun hedde, Gertrud?“

„Det allersmukkeste Navn skal hun have“, smilede Gertrud. „Dit Navn: Ilse, hvis det blot gaar an.“

Saa kunde han længe sidde ganske tavs i Solen paa Mosskrænten med et straalende Smil i sit hærgede Ansigt, og naar han atter talte, togte hun omtrent de samme Sætninger til hende.

. . . I lange vaagne Nattetimer tænkte Max Lüning paa hende kun paa hende. Han laa og smilede taknemmeligt, for nu var der kun dette eneste ene tilbage af Livet at tænke paa.

Han vidste, at han aldrig vilde opleve det, han i Dagens Lys med straalende Ansigt talte til hende om. I Livets Virkelighedsverden vilde han aldrig opleve det. Nu oplevede han det alt. Var det en ringere Virkelighed? Saa han ikke sin Hustru, det lille Barn, den lille Pige med det dejlige Navn? Var han ikke nu endelig naaet til sit sande Hjem med de eneste to, der stod hans Hjerte nær? Levede han ikke dette Liv intenst med al sin Fantasi, sin nye Glæde, sin vaagnede Taknemmelighed? Kunde det overhovedet leves inderligere? Med denne store Oplevelse endte hans Liv. Han vidste det nu, Hvorfor da sukke efter en „sandere“ Virkelighed.

Var det Synd imod hende? Falsk Spil? Undertiden spurgte han sig selv derom. Synd? Hun troede alt urokkeligt, netop derfor turde han ikke lade sig vie her i sin Sygeseng. Da vilde hun fatte Mistanke til alle hans Ord. Hun troede bestemt paa hans snarlige Helbredelse. Hun talte begejstret om hans forandrede Udseende i den senere Tid. „Ung og glad“ saa han ud, sagde hun! Hun havde kæmpet med hans Sygdom, og nu vidste hun, at hun vilde vinde Sejrr. I hende var der ingen Tvivl.

Nej, det vilde aldrig ske, men Skuffelsens Pine vilde heller aldrig komme til hende og formørke og

forringe hendes Glæde. Intet kunde for hende gaa galt. For ham ikke heller. For de vilde aldrig komme til at eje andet end det, han i sine Ord og Billeder fremtryllede for hende. Det vilde leve i hende, saa længe hun blot tænkte paa ham. Var det Synd? Han gav hende alt, hvad han kunde give. Hun gav ham alt, hvad han kunde modtage. Var denne Virkelighed da ikke fuldt og uforgængelig?

Blandt Kurgæsterne paa Hotellet var en kendt Advokat fra Berlin, Max Lüning havde bedt ham oprette sit Testamente med Gertrud Helms som Arving til hans betydelige Formue, Indtægterne af hans Bøger efter hans Død, hans store Bibliotek. Han skyldte ingen nogen Gave. Mindst af alt nogen anden Kvinde . . .

„Men det haster, og jeg stoler paa deres fuldkomne Diskretion“, havde han sagt til Advokaten. Fremskynd Sagen, Jeg er ikke rigtig rolig, førend jeg har Dokumentet hos mig.“ Det var nu gemt her i hans Skuffe i forseglede Konvolut med Gertruds Navn. Hun spurgte aldrig om hans økonomiske Forhold. I hendes Verden var der ingen Beregning. Det var ikke som — nej, ingen mørke Fortids-erindringer skulde naa ham mere.

„Mine Bøger og mine Tanker, andet ejer jeg ikke, og dog synes jeg, at jeg er rig“. Det havde Gertrud sagt en Gang. Ja, hun var rig.

IV

Saa laa han da i de stille Nætter og levede — sit lykkelige Ægteskab.

Hverdagens tusinde Smaating, hvorom han tit havde drømt som en Fest, men unægtelig aldrig havde kendt i en festlig Skikkelse, oplevede han nu, Dage . . . Aar mange Aar. Han var i det alt.

Og han saa hende graaet, bestandig rank, og deres Datter var en ung voksen Pige, lys og slank som hendes Mor. De samme store nervøse, graablaa Øjne, det samme varme, sjæfulde Sind. Ilse, hed hun. Forunderligt . . .

Selv var han bleven gammel og følte sig nu yngre end nogentid før. Hans Mund var blevet mild, hans Tanker var milde og stille, han sluttede Fred med Livet tilsidst.

Saaledes gik Juli mod Slut. Solen lyste over Stuens hvide og gyldne, og Blomster var der i alle Vaser. Men til Bænken i Bjergene kunde de stadig ikke komme. Gertrud sad paa Stolen ved Sengen.

„Det gør ikke noget. Hold Dig blot i Ro lidt endnu. Du er jo dog i Bedring. Jeg kan især se det paa dit Ansigt i de sidste Dage.“

Max Lüning laa med lukkede Øjne, langt borte i sit nye Liv.

„Er det ikke prægtigt, hvor vi bor? Vi bor jo paa det Sted, som Du selv har valgt, Gertrud, hvor der er luftigt og lyst,“ sagde han.

„Men Du skal have endnu flere Blomster og grønne Planter i din Stuel!“

Hun nikkede smilende, „Men om Aftenen, Max, vil jeg for Fremtiden hellere sidde inde i dit Arbejdsværelse, mens Du skriver. Det gør ikke noget, at Du ikke taler, blot Du sidder der, og jeg hører Pennen over Papiret. Det er saa dejligt.“

„I Aar vil vi gaa længere Ture“ fortsatte Max Lüning, stadig med Øjnene lukkede. „Skoven er saa stor i Vinterregn og Slud og Storm. Saa er vi alene i Skoven . . . i Kirken, den eneste.“

Gertrud var revet med. Der skulde efterhaanden saa lidt til. Hun digtede efterhaanden selv Fremtidsbillederne med samme Klarhed som han. Max Lüning behøvede ikke mere digte selv.

„Min Hustru!“ afbrød han pludselig og slog sine Øjne op. „Den eneste Hustru, jeg har haft.“

Han havde aldrig før nævnt hende ved dette Ord. Uvilkaarligt tog Gertrud hans Haand i sin.

„Ikke sandt, Gertrud? Saa naaede jeg dog alligevel op til „Forklarelsens Bjerg“ — dit dejligste Sted, hvor alle dine Kilder risler.“

En Dag ind i August højste adskillige Mennesker i den lille Bjergby Flaget paa halv. Den tyske Forfatter Max Lüning fandtes i Morges død i sin Seng.

Kystens Vinter.

Der flyger Sne over Markers

Tavle, hvor alle Spirer sig skjuler skræmt, og Vinden synger om lave Gavle et Kvad, hvor Ondskab og Had er gemt.

Haardt støder Stormen mod Klippehældet, og Fyrren klager sig angst paa Fjældet, mens Rullestenene under Stranden i Brænding skriger imod hinanden.

Ja, Øen klager med tusind Lyde, naar Vintren stormer dens

Klippekyst, og alle Angster i Klager bryde ved Vinterstormens onde Kryst. Og angst vi lytter fra tætte Kamre, naar alle natlige Aander jamre. Naturens vældige Klage rummer den Ve, der dybt i vort Sind forstummer.

Men stilner Stormen og Bølgen falder mod Kystens Mure saa tungt til Ro da øver Frostens sit onde Galder og griber Øen i jærnhaard Klo. Da ligner Klippen en kraftig Jætte med Hodet dækket af Isens Hætte mens Havet hult i sin Lænke klager i lange Nætter, saa Isen brager.

Og Maanen lyser i hvidlig Kulde paa sneet Ager og iset Eng, mens Livet drømmer i dybe Mulde en gylden Drøm i sin sorte Seng. Der sitrer Kulde i Rummets

Blaanen, hvor hvid og stivnet den glider, Maanen.

Og Jorden føler sig halvt tilmode, som om den selv var en slukket Klode.

Christian Stub Jørgensen.

Den vanskelige Blomst.

Af KARL LINDKVIST.

— 0 —

Et nygift Par flyttede ind i deres Fremtids Hjem. De var unge og glade, Arm i Arm kom de gaaende hen ad Havegangen, og deres Ansigter var som et eneste Solskin.

Pludselig rev hun sin Arm til sig, gav Manden et lille Klap og styrtede af Sted. — Fang mig, raabte hun. Og han løb efter . . . ind i det nye Hjem løb de, rundt om alle de nye Møbler, der stod og saa forventningsfulde ud, stod og ventede paa kommende Dages Oplevelser.

— Men hvad er det? raabte den unge Kone og standsede ved en stor og dejlig Blomst, der stod helt henne ved Vinduet. — Nej, kom og se, hvad her staar.

Hun tog et lille Kort op, og sammen læste de: — Det er Lykkens Blomst. Vær varsom med den.

— Lykkens Blomst, lo den unge Brud, Hvor poetisk. Den skal vi nok faa til at trives her, saa meget som vi holder af hinanden — naar vi bare maa faa gode Dage med hinanden, uden Sygdom og Savn.

Og saa kyssede de hinanden en Mængde Gange og dansede omkring i Stuen som to Børn.

Og Dagene kom. Det var gode Dage. De savnede intet, og de var raske og friske, de havde Kræfter nok og Mad nok . . . og hver Dag stod de sammen og kiggede paa Blomsten, der voksede og trivedes, saa det var en Lyst.

Der gik mange Dage. Saa en Dag stod den unge Kone og saa helt forskrækket paa Lykkens Blomst.

— Men Mand dog, raabte hun. Bladene hænger. Hvad er der dog i Vejen?

— Du skal se, den mangler Sol, sagde Manden. Vi maa flytte den helt hen til Vinduet, maaske sætte den udenfor en Gang imellem Lykkens Blomst skal have megen Sol.

Og det gjorde de, men det hjalp ikke med Solen. De før saa skønne Blade blev blege og gule. Det saa helt sært ud, og de to blev bange.

— Sæt den nu gaar ud for os. Det vilde da være en hel Ulykke, sagde de. — Men det kan jo være den har faaet for megen Sol. Vi maa nok hellere sætte den helt hen i en Krog. Lykkens Blomst skal maaske ikke have saa megen Sol, den trives kanhænde bedst i Skyggen.

Saa stod den i Skyggen, men det blev ikke bedre. Tværtimod,

Den saa syg og vissen ud.

De begyndte saa at flytte rundt med den. Undertiden kom den i Sol og undertiden i Skygge. Det skulde da hjælpe, mente de. Men det hjalp bare ikke.

Saa en Dag blev den unge Kone syg. Og nu var der slet ikke Tid til at tænke paa Blomsten. Den fik helt Lov til at passe sig selv. Manden saa slet ikke til den, men bare til Konen . . . og en skønne Dag til én lille Pige, som laa ved Siden af hende i Sengen og græd af fuld Hals.

— Er hun ikke sød? spurgte den unge Kone. Hun ligner Dig.
— Hun er sød, og hun ligner paa en Prik Dig, lo Manden og kyssede hende.

Og de lo til hinanden, som de ikke havde let i lange Tider.

— Men Blomsten, raabte den unge Moder pludselig. Hvordan gaar det med den?

— Hvilken Blomst? spurgte Manden.

— Lykkens Blomst. Den er vel helt gaet ud.

— Jeg har helt glemt den, sagde Manden skyldbetyngt. Saa vi maa være forberedt paa det værste. Nu skal jeg gaa ind og se ad.

Et Øjeblik efter kom han springende med Blomsten i sin Favn.

— Se her, raabte han.

Og se, Blomsten stod i fuldt Flor med skønne røde Smaablomster, et sandt Eventyr.

Den unge Moder græd af Glæde da hun bøjede sig over de skønne Blomster.

— Den maa nok staa herinde hos mig — hos os, rettede hun det.

Og den stod ved Sengen, stod og blomstrede. Hver Dag vædede hun den med Glædestaarer, og for hver Dag blev den skønnere.

Men Tiden ilede. En Dag var den unge Moder igen oppe og gik omkring i sit Hus med travle Fjed. Den lille Pige voksede og trivedes, og begge Forældrene kælede for hende, hun var deres første Maal Morgen og Aften.

Efterhaanden blev den lille Pige større, og det var dejligt altsammen. Men maaske knapt saa nyt længere. Alt kan blive en Vane, ogsaa en lille Pige.

Men hun var dog en kær Vane. Saa en Dag fandt Hustruen sin Mand staaende foran Lykkens Blomst.

— Hvad staar Du her for? spurgte hun.

Hans Ansigt var meget alvorligt og trist.

— Se, sagde han blot. Og hun saa —: Lykkens Blomst stod der, glemt og vissen, den saa helt død ud. — Men hvad skal vi dog gøre? sagde hun ganske ulykkelig. Vi maa da gøre noget, skynd Dig.

— Der er vist ikke noget at gøre, sagde han tungt. Vi har ikke pas-set nok paa, vi har glemt . . . og man maa ikke glemme.

— Det var ogsaa din Skyld, sagde den unge Hustru med et haardt Glimt i Øjnene. Du har været alt for optaget af vor lille Pige.

— Des bedre Tid har Du haft til at pleje Blomsten, sagde han. . . . Saa sagde de ikke mere, men de saa ikke glade ud. Manden tog Blomsten og satte den udenfor Huset. — Lidt efter kom Hustruen og tog den og satte den ind. Saadan skiftedes de til at flytte den — og den stod lige vissen, hvor den blev sat.

Samme Nat blev den lille Pige meget syg, Hun blev rød og varm og græd. Og der blev hentet en

Læge, som saa meget alvorlig ud og rystede paa sit kloge Hoved.

— Der er Livsfare, sagde han. I maa vaage over hende.

Der kom tunge Dage og tunge Nætter for de to. De vaagede og bad, og det syntes altsammen ikke at hjælpe.

En Dag sad den unge Moder i en Krog af Stuen og græd. Den lille Pige sov, men tungt og stønende.

Uden at hun vidste det, sad Moderen lige ved Lykkens Blomst, og hendes Taarer randt atter ned paa den, randt og randt.

Hendes Mand kom sagte listende. Tæt ved hende standsede han.

— Men Blomsten, sagde han, den døde Blomst . . .

Hun saa ned paa den — og se der skød friske Skud frem af alt det visne. Et dejligt Haab brød frem i hendes Sind, hendes Graad standsede, og hun greb sin Mands Haand.

— Ja, den grønnes, sagde hun. Ved Du, jeg tager det som et godt Varsel. Vor lille Pige faar nok Lov at leve, skal Du se . . .

Da bøjede han sig ned og kyssede hende, og det havde han ikke gjort i lang Tid. En Taare gled stille ned fra hans Kind og faldt paa Blomsten, og hvor den faldt, brød en Knop frem.

— Underlige Blomst, sagde Manden. Hverken Sol eller Skygge kan den taale, og jo mere vi gør for at holde den frisk, des mere sygner den hen, men hver Gang vi glemmer den over fælles Sorg eller fælles Glæde, og vore Taarer væder dens Rod, blomstrer den. — Vi vil tage den med ind til vor lille Pige.

Og sammen gik de ind i det lille Barneværelse med Lykkens Blomst. Der laa hun paa Pudsen og smilede til dem og strakte sine smaa Hænder imod dem. De kunde begge se, at hun var kommet over Krisen, og de knugede hinandens Hænder.

— Men ved Barnesengen stod Lykkens Blomst i lysende Flor.

Hvad nu?

—o—

I et efter dansk Sædvane endog meget højtideligt Udstyr forkyn-des for en undrende politisk Menighed, hvad et „enigt Landbrug“ kræver af Lovgivningmagten.

Forventningerne var paa Bristepunktet, men en festlig Indstilling. Nu eller aldrig.

Og hvad bød da disse to gamle Organisationer, som styres og ledes af Politikere, ikke alene i Top-skudene, men ogsaa paa Grene og Kviste længere nede paa Træets Stamme?

Kun et eneste Krav kan ventes at faa praktisk Betydning. Dette — at Renten skal ned — og at Grundskatterne skal midlertidig læmpes lidt. Iøvrigt er Udtalelsen fra de 2 Foreninger, Landbo- og Husmandsforeninger, saa uklare som kun Politikere udtaler sig.

Det er vistnok derfor helt korrekt, naar Bestyrelsen før L.S. paa-taler den Misforstaaelse, at disse 2 Foreningers Bestyrelser kan ud-tale sig paa det samlede danske Landbrugs Vegne.

Begrundelsen for ikke at ville støtte de Bestræbelser om en ef-fektiv Højnelse af Priserne paa de i Landet forbrugte danske Land-brugsvarer, er saa mangelfuld, at den nærmest vækker Forbauselse i det arbejdende, selverhvervende Landbrugs Rækker, hos Husmænd, der lever af eget Arbejde og hos middelstore og større Brugere. Ingen af dem har faaet Løn for deres Arbejde i tre Aar.

En Helbredelse af det økono-

misk syge danske Samfund kan dog kun ske ad de Veje, som er anvist af L.S.

Dette er i Korthed følgende: Gør Landbruget rentabelt. Vi kan iaar intet vente udefra. Vi ved, at vi skal igennem ved egne danske Midler. Genvinder Landbruget da en ny Købeevne for 500 til 600 Mill. Kr. aarlig, saa vil vore Ren-ter blive betalt af os selv, hvad de jo ikke kan blive nu, saa tager Landbruget ca. 50 000 af de ar-bejdsløse i eget Arbejde — og alle de øvrige Merindtægter vil blive brugt omgaaende inde i Byerhver-vene til Indkøb til Genskabelse af Sundhed i Brugbarhed af alle vore nu forsømte Driftsmidler. Landar-bejdere og Landhaandværkere kom-mer i Arbejde, og Bybefolkningens Varefremstillinger bliver afsat som i normale Tider, hvilket medfører, at andre 60 - 70.000 Arbejdsløse kan faa Arbejde til Tarifpriser, blot regulerede lidt i Bygnings-haandværket og ganske faa andre Fag.

Dette sidste forudsætter ganske vist en Sikkerhed for, at vi ikke vedbliver at bortødsle vore Ind-køb paa Varer, som lige saa godt kan laves i Danmark; men denne Sikkerhed kan hurtigt skabes.

Den største Industri i Danmark, den i al sin skrigende Urimelighed monopoliserede Bygningsindustri, vil ogsaa komme i Gang i beti-meligt Omfang, formentlig efter en Regulering af de i Højkonjunk-turerne gennemførte altfor øjne-faldende Skader for Sundhed.

Og det sidste, men selvfølgelig og ikke mindst vigtige Maal bliver naaet. — Arbejdsløsheden redu-ceres til omkr. det normale, Sund-hedsmuligheder vil tilvejebringes — og de Arbejdere, som for Ti-den er i Arbejde til de høje Tar-iffer, vil ugentlig spare fra 6 til 10 Kr. pr. Arbejder i Udgift til Arbejdsløshedskasserne indenfor Fagene. Betyder dette ikke mere end Brud paa Princippet: „Os selv først?“

Økonomisk Ligevægt i Danmark faas aldrig, før man lærer at be-gynde ved den levende Organis-mes Grund og Rod: Landbruget, men de andre Grene og Kviste vil da ogsaa komme til Live og Ud-foldelse i Arbejde.

Paa dette Omraade synes Land-bo- og Husmandsforeningernes Udtalelse saadan i Strid med det praktiske Liv, at næppe nogen forstaar den.

Man gaar imod Pristigning paa Hjemmemarkedet under Henvi-sning til de arbejdsløses Antal. Men dette kan jo formindskes som oven-for paavist.

Skulde der saa blive ca. $\frac{1}{3}$ af det nuværende Antal tilbage som Arbejdsløse, bliver der jo ogsaa nem Adgang til en overkommelig Forøgelse af denne Brøkdels Un-derstøttelse, hvorved deres Kaar ikke forringes.

At d'Herrer Repræsentanter for det arbejde Landbrug kan begynde med at udtale: „Vi ønsker ikke Pengeinflation“, naar de samme Mænd ved det er netop det Land-bruget som Helhed forlanger; dette er disse Mænd værdigt.

Mejeriernes ledende Mænd bør ikke lade sig forlede til at tro, at den Tegningsopgave, som blev stillet dem i Odense den 11. Jan-uar, nu er mindre vigtig. Nej, tværtimod, den er mere nødven-dig i Dag end nogensinde. Husk paa, at efter Kødet kommer Flæs-ket m. m.

Vi maa netop nu vise, at naar vi svigtedes af en Del af vore Or-ganisationer, maa vi, der føler Vanskelighederne og som har til Hensigt at overvinde dem, staa ubrødeligt sammen i dette nye Fællesarbejde.

„Ofrene paa Reklamens Alter“.

Af „Mamou“.

I denne og efterfølgende Ar-tikler giver vor Medarbejder en Skildring af Reklamekun-sten, som af det rationalise-rede Erhvervsliv er blevet ophøjet til Videnskab. Paa vore Handelshøjskoler underviser man nu i Reklameteknik, overalt i det praktiske Er-hverv forstaar man idag at vurdere Reklamens Betydning og Værdi.

Det er sikkert kun faa, der har et Begreb om, hvad Reklamen be-tyder i det moderne Samfund. Det er saa at sige ikke et eneste Om-raade, hvor Reklamen ikke paa en eller anden Maade er taget i Brug. Det gælder alt, lige fra den mind-ste Handlende til den mest høj-officielle Propaganda. Reklamens Historie er lang og Begivenheds-rig. Baade teoretisk og praktisk er den i Virkeligheden lige saa gammel som Verdenshistorien, men først i Rationaliseringen Tids-alder har Reklametekniken faaet sit officielle Stempel og er blevet ophøjet til Videnskab. Paa vore Handelshøjskoler undervises der idag i Reklameteknik, og det er efterhaanden ikke faa National-økonomer, der netop har gjort Re-klamen til deres Speciale. Ogsaa Danmark har efterhaanden faaet sin store Stab af Reklamesagkyndige med Videnskabsmænd i Spid-sen. En af de Mænd, der herhjem-me har slaaget et stort Slag for at faa Reklamen legaliseret er Docent Dr. Max Kjær Hansen. Han er ogsaa den, der præger vor spar-somme Reklameliteratur. Men hvad er egentlig Reklame? De to tyske Reklameteknikere, Dr. E. Lyfinski og Professor R. Seyffert udtrykker Svaret saaledes: Reklame er en organiseret Anvendelse af Midler, der kan øve Masseindflydelse paa Mennesker, saaledes at de gennem fri og ukontrolleret Beslutning handler i Overenstemmelse med den Paavirkning, de har været ud-sat for!

Det er Reklame! Reklamens Ar-ter er ganske vist forskellige: der gives f. Eks. social Reklame, vi-denskabelig Reklame (Advarsler mod Sygdomme etc.) kunstnerisk Reklame, personlig Reklame (den som vi hver Dag gaar rundt og giver hinanden i de „gensidige Roseforeninger“) religiøs Reklame, politisk Reklame, Statsreklame . . . og Forretningsreklame. Nogle Sag-kyndige har fastslaaet, at der i Danmark anvendes henved 50 Mil-lioner Kr. aarlig til Reklame i vore 260 Dagblade og ca. 1000 Uge-blade. Erhvervslivet har indset Betydningen af at dette Kæmpeløb kommer under Kontrol, saaledes at der opnaas det bedste mulige Udbytte af disse Millioner, som „ofres paa Reklamens Alter“, Derfor er Reklamen blevet et uhyre vigtigt Led i den moderne Salgs-teknik, og derfor har Undervis-ningen i Reklamens Brug fundet Vej til vore officielle Læreanstal-ter.

Hvad denne Lærdom gaar ud paa, er først og fremmest Rekla-mens Andel i Driftsregnskabet. Naar Reklamekalkulationen er fuld-endt, undervises der i Kunsten at opbygge en Annonce, et Plakat, en Løbeseddel eller en hvilken som helst Reklametryksag for sin Virksomhed.

Da Masseproduktionen for Alvor tog fat opstod det store Problem: Reklameorganisationen. Den verdensberømte Foto-Konge, den nu afdøde Eastmann, der grundlagde „Kodak“, sagde: Uden Reklamen vilde jeg være fattig endnu idag! Han brugte Millioner til at rekla-

mere for. Henry Ford har gjort det samme, Filmen har gjort det samme, Cigaretfabrikerne ligeledes alle rationaliserede Virksomheder har lagt Kæmpesummer paa Re-klamens Alter.

Et Aar brugte Tyggegummikon-gen Wm. Wrigley jun. & Co. en Million Dollars til Avis-Reklame.

Amerikan Tobacco Co. brugte 1,700,000 Dollars alene til Avis-reklame og 240.000 til Tidsskrifts-reklame.

Tager man Udgifterne for 16 Verdensfirmaer til et Aars Reklame i Aviser og Tidsskrift, vil Beløbet ligge nær ved 20 (tyve) Millioner Dollars. Tullene er autentiske, og selvom de lyder som en Fabel, er de ikke overdrevne. Hvert Firmas Kæmpesum er nøjagtig kalkuleret ud, og det er statistisk bevist, at jo større Reklameindsatsen er, jo større bliver Omsætningen for de specielle Varer, det her drejer sig om. Tager man hele Amerikas samlede Reklamebudget, ligger det omkring $1\frac{1}{2}$ Milliard Dollard om Aaret, omtrent 20 pCt. af den danske Nationalformue. Men der er jo heller intet Sted i Verden, hvor man har forstaaet at give Reklamebassunerne saa lokkende Toner som i U. S. A. Alene et Firma, der sælger Rosiner brugte 8,489,000 Dollars til Fag- og Dag-bladsreklame paa et Aar.

Tre forskellige Gummifirmaers Reklamebudgetter laa i et Aar om-kring 1 Million Dollars hver. Ford og General Motors Reklamebud-getter er oppe paa Millionbeløb, Saaledes kunde der nævnes utal-lige Eksempler paa, hvilke Ofre, der er bragt paa Reklamens Alter. Størstedelen af disse Kæmpesum-mer er ydet efter nøje overvejet og velorganiseret Reklame, ikke som en Ekstraudgift til Varerne, men som en Del af Produktions-prisen. I den moderne rationali-serede Virksomhed er den syste-matiske Reklame for Produktet en lige saa stor Nødvendighed, som Raaproduktet. Uden Salgsteknik vilde f. Eks. Millioner af Yo-Yo'er ikke være blevet solgt i Danmark.

Konkurrencen og den store Pro-duktion har givet Reklamen Relief, og det er ikke alene Storvirksom-hederne, der lægger Millionofrene paa Reklamens Alter, der har Gavn af dette Middel. Selv de mindre Forretninger maa i vore Dage tage Reklamen til Hjælp i større Om-fang end nogensinde tidligere.

Idag er der ingen, der rynker paa Næsen af Barnums oversmarte Reklame, denne Cirkusmand viste nemlig, hvor nødvendigt det var at tage Reklamen i Brug, hvis han vilde leve.

Idag er det Millioner, der lever af Reklamen, vi er paa sin Vis alle direkte eller indirekte afhæn-gige af Reklame. Et saa vigtigt Led i det moderne Samfundsmas-kineri er Reklamen blevet, at in-tet Befolkningslag gaar fri af Virk-ningerne.

Skal vi sælge vore Svin i Eng-land, bliver det reklameret, skal vi have Turister til Landet bliver der reklameret, skal vi have nye Statslaan, tages Reklamen i Brug, skal Skovrideren sælge sit Træ, Skuespilleren, Købmanden eller Gøgleren i Forbindelse med Pu-blikum sker det ved Reklame. Stormagten — Publikum — os selv — skal Reklamen have i Tale, og hele vort moderne Samfunds Liv afspejler sig i Reklamens sminkede Ansigt.

Køb danske Varer

og De gavner det danske Landbrug og Industri og skaffer

Arbejde til Landets mange arbejds-løse.

BIOGRAFEN

Søndag Aften Kl. 7,30

Farlige Mænd
og
Luftens Pirater
Spændende Sensationsfilm fra de
amerikanske Prærier.

Rø Ungdomsforening.

Gratis B a l paa Afholdshotellet
Søndag den 22. Januar.
Otto Hansens Orkester.
Fornylse af Medlemskort.

Dame-overfræksstøvler

udsælges til ca. halv Pris.

Dreng-Gummistøvler

udsælges til ca. halv Pris.

G. Larsen, Vestergade.

Varm Blodpølse

faas hver Fredag.
Johanne Hansen, Lindepl.

Halm til Salg.

Kan byttes med en Lødekvie.
J. K. Hansen, Hasle.

Lejlighed til Leje

15. Februar eller 1. Marts.
Barber Joh.s Larsen.

Dynamit.

Sprængkrudt, Fænghætter, Traad.
J. R. Hammer, Gudhjem.

En Ko er til Salg.

Mathias Koføed, Støredal.

Ca. 10 Kr. daglig

kan tjenes ved Salg af paategnede
Broderier og Hjemmearbejde.
Prøvearbejde. Prislister sendes
overalt.

Haandgerningshuset, Aalborg.

Læder, tjenlig til Sele- tøjsreparation,

er meget billigt til Salg.

Allinge Fodtøjsmagasin

Kranse og Dekorationer
leveres hurtigt og billigt.
Ring til Allinge 46 eller 68 x
Lindgreen.

Forretningskonvolutter

sælges med Firma for kun 8 Kr.
pr. Mille.

Allinge Bogtrykkeri.

Niels V. Grooss

Blikkenslager.
Aut. Gas- og Vandmester.
WC, Kloak- og Centralvarmeanlæg
Tilbud og Overslag gratis.

Aktieselskabet
Hasle Bank
modtager Indskud paa Ind-
laansbog og Folio, Termins-
ydelse til Kreditforeninger,
ordner Kreditlaan m. m.

Gør Deres Indkøb hos
de Handlende, som averter-
rer her i Bladet, derved
støtter De os i vore Be-
stræbelser, for at faa det
udsendt i videre Kredse

Mit aarlige Udsalg
begynder Fredag den 20. ds.
Emilie Madsen

Udsalget er begyndt.
Skotøj samt Orertræksstøvler fil meget smaa Priser.
Træsko haves altid paa Lager. Skotøjsforretningen CENTRAL.

Under Udsalget bortsælges

Imprægnerede Sommerfrakker
til unge Piger, 12—14 Aar. for 4,85, 7,85, 12,00.
Uldmouselinkjoler med lange Ærmer
til ovennævnte Alder for 2,85.
Kulørte uldne Kjoler for 4,85, 7,85, 9,00, 12,00.
2 Stk. blaa Dreng-Stortrøjer
til 15—16 Aar for 10,85.
Et Parti Matros-Habitter med korte Benklæder
prima Kv. for Nr. 3. Nr. 4. Nr. 6. Nr. 7. Nr. 8.
10,85, 11,85, 13,85, 14,85, 15,85.
1 Matroshabit med korte Benklæder Nr. 9 7,50.
3 Stk forede brune Herre-Skindveste
i gode Størrelser sælges for halv Pris Kr. 9,85.
Et Parti uldne brune og graa Herre-Slipover
udsælges for 2,48.
Graastribede Arbejdsjakker
i Størrelse 92 og 100 for Kr. 2,00.
Frasort. kulørte bløde Herrehatte
alle Størrelser for 2,85.
Svære Herreundertrøjer med lodden Vrange
Nr. 2 Kr. 1,25, Nr. 1 Kr. 1,31.
Alle vore Sommer- og Vinter-Damefrakker
udsælges med 25 pCt. Rabat.
En Mængde gode Kjolerester i Uldmousseline
og i sorte og kulørte Kjoletøjer
udsælges til smaa Priser.
Iøvrigt har vi en Mængde Rester i Drejler,
Lagenlærred, Gardiner, Dynesatin,
Bolster, Bomuldstøjer m. m.
Leverandør til Vare- og Landbrugslotteriet.

Magasin du Nord's Udsalg

ved VICTOR PLANCK, Allinge.

Udsalg af en Del Radioapparater

og Højtalere, saavel Batteri som Vekselstrømodtagere.
Alt kan købes paa Afbetaling.
Allinge Radio- og Cykleimport.
HAVNEGADE

Vort aarlige Udsalg er begyndt.

Masser af Skotøj og Overtræksstøvler
sælges til langt under Værdien.
L. M. Bjørklund,
Skotøjsforretning, Hasle.

Ekstra søde og saftige Jaffa-Appelsiner
og spanske do. (Bjergfrugt) er hjemkommen.
Dem skulde De smage.
Marckmann, Hasle.

Onsdag den 1ste Februar 1933
begynder det billige Udsalg
af alle Slags Manufakturvarer.
Nordlandets Handelshus.

Bestil Deres Tryksager i Allinge Bogtrykkeri

Smørret mangler Aroma og Kvalitet

for Tiden. — Der bør bødes paa dette Forhold ved at fodre Køerne
med Soyakagefabrikens Foderblanding efter den røde
Receipt — 50 pCt.
Nylavede friske Varer er paa Lager.
Nordlandets Handelshus.

Hvorfor købe Tryksager

Indpakkingspapir og Poser
hos omrejsende Agenter, der paa Grund af
Rejseudgifter maa beregne større Avance
paa en ringere Vare, og sælger denne paa
Efterkrav og uden Garanti.

J Sornitzkas Bogtrykkeri, Allinge,
er De altid sikker paa at faa Deres Tryksager godt udført til den
billigste Pris og saa vidt mulig omgaaende Levering. Telefon 74.
Indpakkingspapir, Økonomruller, Konvolutter & Poser til Fabrikpris.

BRØDRENE ANKER, HASLE

JERNSTØBERI & MASKINFABRIK.
Ajlepumper - Vandpumper - Varmtvands-Anlæg.

De Averterende

anmodes heftigst om at indsende vort Tilgodehavende for Annoncer
paa tilsendte Indbetalingskort, Postkonto Nr. 14146, hvilket er den
billigste og bekvemmeste Maade. Alle Indbetalingskortets 3 Dele maa
være udfyldte ved Indbetalingen, men Deres Postbud vil være Dem
behjælpelig hermed og modtage Beløbet + 5 Øre i Porto mod Kvit-
tering paa Postbeviset.

 **Vi sender Dem
Nordbornholm,**
tænk derfor ogsaa paa os, naar De har et
eller andet at avertere.

Køb paa Deres egen Egn.

Denne Opfordring lyser ud a
alle Blades Spalter og gentages
af enhver Forretningsmand. Og
den er ogsaa berettiget, thi en af
Grundbetingelserne for et Samfunds
Trivsel er Solidaritet. Enhver god
Borger bør i egen Interesse hand-
le i den By eller paa den Egn,
hvori han selv ønsker at eksistere,
og bør det erindres, at har den
handlende ikke lige netop den
Vare, man ønsker, kan den skaffes.
Man bør huske, at for hver
Krones Fortjeneste man unddrager
sin Bys eller Egn's Forretningsfolk,
formindsker man disses Skatteevne
og Købeevne i tilsvarende Grad.
Landboerne bør ogsaa købe i
en By eller paa den Egn, de føler
sig knyttet til, da de altid har større
Mulighed for at blive tilfredsstillt
ved Køb, naar det gaar gennem
en stedlig handlende, som for at
beholde sin Kunde maa drage
Omsorg for at denne bliver be-
handlet saa godt som muligt. Den
stedlige Købmand ser i Egnens
Beboere sine stabile Kunder, hvis
Tilfredshed er ham en Eksistens-
betingelse.

Avismakulatur,

rene Aviser, bundtet i Pakker a
5 kg (ca. 300), sælges for 75 Øre
Allinge Bogtrykkeri.

Kvinder - Ægtefolk
Vi sender Dem gratis Bogen
om, hvorledes
Børnefødsler kan begrænses,
rigt illustr., udarb. af Læge
med Svag. paa alle fortrol.
Spørgsmaal om Fødselskontrol samt vort
illustr. Ktlog. over hyg. Artikler. Vedl. 50
Øre. Frim. t. Eksp. omk. og skriv til Syg-
plejemagasin Afdl. S.B., Vesterg. 3, Kbhvn.K.

Fest

uden Sange er ikke
nogen rigtig Fest!
En Festsang kan ikke undværes
ved festlige Lejligheder, hvad en-
ten det nu er Sølvbryllup, Bryllup,
Konfirmation eller anden Familie-
eller Foreningsfest. — En Festsang
kalder det Humør frem, som skal
til, for at Festen kan blive vellyk-
ket. En saadan Festsang faar De i
Allinge Bogtrykkeri.

Marckmanns Bog- og Bladhandel

modtager
Annoncer og Tryksager
fra Hasle og Omegn til
Nordbornholms Bogtrykkeri.
Trykprøver forefindes.
Priser opgives.
Gornitzka, Allinge.

Ryg „Blaa Shag“ (200 Gram i Kr.) til Hverdag og „Blaa Nøgle“ (50 Gram 50 Øre) om Søndagen.

Faas hos alle
Købmænd og Cigarhandlere

Elegante Visitkort

50 Stk. med Navn 2 Kr.
TAKKEKORT billigst.
Allinge Bogtrykkeri.

Artikler, der ønskes op-
taget i Nordbornholm, maa
indleveres senest Tirsdag.

Bornholms Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.

Kontortid 9-12 og 2-4.

Konten af Indskud er paa 3 Mdrs Opsigelse 4,5 pCt. p. a. Alm. Sparekassetilkaar 4

Boxer udlejes.

Overretssagfører

Jac. Jensen.

Inkassationer, Ejendomshandler. Dokumenter, Dødsbødder m. v.

Kontor i Allinge:

(Bogtrykker Gornitzkas Ejendom). Træffes personlig hver Fredag Kl. 11-1

Oplæsning

tilb. Foreninger. Stort Repertoire. Billigt Honorar. Egen Befordring
Aage Andersen. Storeg. 47. Rønne.
Telefon 904

Luth-Strengen.

Af A. F. Mac Lallan.

„Pling-plong — pling-plong-plong.“

Wong-Li, Kineserkokken, var yderst fornøjet. Han laa paa Ryggen i sin Køje. Hans skæve Øjne var kun som smalle, drømmende Slidser, hans ellers saa udtrykkløse Ansigt var mildt. Med venstre Haand holdt han et luthlignende Instrument, der var snildt fremstillet af Skildpaddeskal, med højre Haand greb han i Strengen. Lyden, han lokede frem, og som vel i hans Øren lød som sød Musik, var for de andre tilstedeværende en barbarisk Disharmoni.

Brane, en stor, sur Kusk, hvis skelende Øjne og skumle Udtryk var i nøje Overensstemmelse med hans brutale Sædvaner, rejste sig pludselig op af Køjen. En Støvle — ikke hans egen — fløj fra hans Haand og brasede mod Wong-Li's Køje. Kineseren løftede sit Hoved og saa over paa Brane med mild Overraskelse.

„Kan du saa holde inde med det forbandede Spektakel og lade mig have Fred, ellers bliver det værst for dig, Kinesertamp,“ snærrede den store Mand. Wong-Li indtog igen sin magelige Stilling, og hans røde Fingre pillede atter ved Strengene. De andre, der sad omkring Ovnen, lo ad denne overlegne Ignorerer af Brane. De Tømmerarbejdere, der allerede laa i deres Tæpper, vendte sig om for at have Overblik over, hvad der maaske vilde komme ud af dette.

„Pling-plong-pling-plong“ — lød det fra Luth'en. Brane svingede Benene over Sengen og Hans Øjne glimtede ondt. — „Nu ingen Narrestreger, Brane,“ sagde Formanden, en solid ældre Mand med et godmodigt Ansigt. Men Brane var som et Lyn over Gulvet. Han snappede Luth'en ud af Spillerens Hænder og svang den over sit Hoved. Med vældig Kraft slog Instrumentet mod Bræddevæggen, saa det kvasede, og Brane slyngede Resterne lige i Synet paa Wong Li. Et Øjeblik efter laa Brane igen i sine Tæpper. Alle tav. Wong-Li sad op i sin Seng og stirrede paa Brane. Med Undtagelse af nogle enkelte Trækninger om hans Mund var hans Ansigt som en Maske. Formanden, Mac Culloch, stod med et stort Stykke Træ i Haanden og passede paa Kineserens Hænder, at de ikke skulde søge efter Kniven — og tyve andre Par Øjne vogtede ogsaa om den gule Mand. Men efter nogle Øjeblikke — i hvilke han øjensynlig søgte at tilkæmpe sig Selvkontrol — samlede han de sørgelige Rester af Instrumentet op. Selvfølgelig var det haabløst ødelagt, og han samlede Stumperne sammen i en sørgelig Hob paa Gulvet. De Strengene, der ikke var sprængt, rullede han sammen og gemte under sin Hovedpølle. Kun en Stræng tog han og hængte op

paa et Søm i Væggen lige over hans Hoved. Og stadig saa han af og til over paa Brane — tilsyneladende ganske ligegyldige Blikke, som Brane lod til slet ikke at lægge Mærke til.

„Det er en ækel, brutal Knægt,“ sagde Halliday til Formanden Dagen efter, da Brane raslede af med en Ladning Tømmer bag sit Forspand.

„Men en god Arbejder,“ svarede Mac Culloch. „Det spændte godt af for ham i Aftes. Jeg havde ventet, at Kokken havde stukket Kniven i ham.“ „Ja, især da Wong-Li satte vældig Pris paa en Luth. Lige for et Par Dage siden fortalte han mig noget af dens Historie. En Slags Arvegods var den — gammel i hans Familie. Og forresten en ren Sjældenhed.“

„Ja, hvis jeg havde været i Wong-Li's Sted, vilde Brane ikke være videre glad i Dag. Godt er det dog, at det gik, som det gik. Jeg vilde nødig have Ballade i Lejren.“

Saa begyndte Arbejdet, og Wong-Li og hans Arvegods var glemt. Det vil sige, Mac Culloch puttede det ikke helt i Glemmebogen. Han holdt stadig Øje med de to. Brane ignorerede Kokken. Men Mac Culloch lagde Mærke til, at Wong-Li aldrig slap Kusken af Syne. Han stirrede altid paa ham, og Formanden begyndte at tænke paa, at der var noget, der hed det „onde Øjes“ Trolddom, men saa lo han af sig selv. „Overtro,“ sagde han til sig selv. Snik snak. Sommetider tænkte han paa Katten, der vogtede om Mussen, eller en Slange, der hypnotiserer en Fugl, og stadig gjorde han Nar af sig selv over disse tossede Ideer. Ikke desmindre passede han stadig paa, som om han ventede noget.

Han var derfor ikke videre forbavset, da Brane en fjorten Dages Tid efter foreslog ham at faa sin Køje flyttet. — „Værsgod,“ svarede han. „Men hvorfor?“ Brane svarede blot med en uforstaaelig Grynten og flyttede sit Sengetøj over paa den anden Side af Stuen, hvor Wong-Li ikke kunde se ham. „Aha,“ tænkte Mac Culloch, „jeg tænkte det nok.“

Den Aften sad Wong-Li paa en Plads, hvor han aldrig plejede at sidde, men hvorfra han kunde holde Øje med Branes Køje. Der sad han og stirrede, og Brane gemte sit Hoved i Tæpperne og laa saadan hele Aftenen.

„Hør, Kok,“ sagde Mac Culloch næste Morgen, „hvorfor pinner du Brane paa den Maade? Det var dog bedre at faa det afgjort paa en Gang med Næverne.“ „Aa, nej,“ svarede Wong-Li. „Brane større end mig — køb mig.“ „Ja, det var en lumpen Streg, han lavede, da han slog din Luth i Stykker.“

„Jeg faar nok en ny Luth,“ smilede Kokken og gik ind. „Forstaar du, hvad en Kineser føler?“ spurg-

te Mac Culloch Holliday. „Der er to Slags Tankegang vi Europæere ikke forstaar, i en Kvinde og en Orientalers. Prøver du paa at forstaa Wong-Li, spilder du bare din Tid. — Jeg tror, Brane er bange for ham. Han spekulerer over noget, gør han. Brane piskede sine Heste og bandede dem og alt andet værre, end han ellers plejede. Om Aftenen trak han sig helt ind i sig selv og laa i hele Timer med Hovedet gemt i Tæpperne. Wong Li sad nok saa fornøjet, men altid var hans Blik rettet paa Brane. Tit legede hans Fingre med den Streng, der var reddet fra Luth'en. Og altid hængte han den omhyggeligt op paa Sømmet over Hovedgærdet.“

Tre Dages Uvejr bragte Arbejdet til Standsning og tvang Folkene til at blive indendørs. Mændene spillede Kort, fortalte Historie eller sov de lange Timer bort. Brane laa i sin Seng og røg. Mac Culloch, der i al Stilhed passede paa, lagde Mærke til, at naar Koken var i Stuen, var Branes Ansigt gemt. Om Aftenen den tredje Dag kom Brane hen til Formanden. „Jeg rejser,“ sagde han. „maaske kan jeg faa Afregning?“ „Jeg vil nødig have, at du forlader os, Brane. Hvad er Grunden?“ „Jeg kan ikke holde denne Uvirk somhed ud — den gør mig hel skør.“ „Jamen, saadan er det jo alle vegne. Der er ingen Steder der er Arbejde i disse Dage. Og i Morgen er Vejret maaske bedre.“

„Næ, næ — jeg maa afsted,“ blev Brane ved, „jeg kan ikke blive her.“

„Naa — godt,“ gav Mac Culloch efter, „saa kan du faa Afregning i Morgen tidlig.“

I samme Øjeblik gik Wong-Li forbi. Brane for sammen.

Wong-Li satte sig paa sin Seng og undersøgte sin Luth-streng. Han strammede den ud mellem sine Hænder og kiggede paa den, som om hans Liv afhang deraf.

„Er den nu god nok, Kok?“ spurgte Mac Culloch smilende. „Aa ja — jeg skal snart bruge den. I Morgen faar jeg en ny Luth fra mit eget Land med Posten.“ Saa er Brane over alle Bjerge, tænkte Mac Culloch. Han kastede et Blik hen paa Kusken Seng og saa med en Følelse, der tildels var Medlidenhed, at Brane allerede var gemt under sine Tæpper.

„Hvor er Brane? Jeg har Pengene til ham,“ raabte Formanden næste Morgen efter Frokost.

Brane var ikke i Hytten. Man ledte efter ham i Staldene, hvor man ventede, han var. Saa kom en løbende derfra. Hans forfærdede Udbrud fik hele Forsamlingen til at skynde sig hen i Stalden. Der hang Brane i en Krog i en fire Fod lang Luthstreng. Strengen var trængt dybt ind i hans Hals, og han var forlængst død.

„Det er din Streng, Kok.“ Holliday kastede Strengen hen til

Wong-Li lidt efter, da Branes lange Krop laa paa Staldgulvet og ikke mere prøvede paa at gemme sit Ansigt for nogens Blik. Wong-Li stak roligt Strengen i Lommen med en ganske upaavirket Mine.

„Min nye Luth kommer i Dag, og saa faar jeg Brug for et Stykke god Streng,“ sagde han stille. Først da han naede sit Køkkens Asyl, tillod han sig at smile med Bevidstheden om, at hans Hævn var udført.

„Atlantique“.

Den franske Skisports Støtthed hvis Levetid kun blev 15 Maaneder.

„Atlantique“, den franske Kæmpe-damper, som nylig brændte i Kanalen, skulde kun blive 15 Maaneder gammel. Længere er det ikke siden den gjorde sin første Tur over Atlanten til Rio de Janeiro. Det var i September 1931, og det var selvfølgelig en stor Dag for fransk Skisport, Ingeniørkunst og Foretagsomhed, da Kolossen blev sat i Forbindelse mellem de to Kontinenter. Ved de Banketter og Fester, som afholdtes ved Skibets Besøg i Rio og Buenos Aires, udtalte Direktøren for den franske Syd-Atlantiske Linie da ogsaa sin Glæde over, at det endelig var lykkedes Frankrig at genvinde den Plads, som tilkommer det i den internationale Konkurrence. Selskabet havde lidt haardt under Verdenskrigen og havde nu ikke mere end to 18,000 Tons Skibe og Tyskernes svære 23,000 og 26,000 Tons Skibe i samme Fart. „Atlantique“ er eller man maa maaske hellere sige var paa 40,000 Tons, og stor var Glæden, da den viste sig ogsaa at indfri de Forhaabninger, man paa andre Maader havde stillet til den, bl. a. fordi fransk Smag og Ingeniørarkitektur her havde fundet en ypperlig Lejlighed til at vise sit høje Niveau.

Blandt det fuldkomne tekniske Udstyr paa „Atlantique“ var ogsaa Brandslukningsarrangementet, som naturligvis var i absolut perfekt Stand. Der var ikke mindre end 208 »Brandstationer«, som altsaa ved den tragiske Begivenhed ikke viste sig tilstrækkelige til at redde Kæmpeskibet.

Det kostede 400 Millioner francs at bygge „Atlantique“, og der var intet sparet for at gøre den til det mest luksuriøse, som flyder paa Havet. Spisesalonen var 32 Meter lang, 24 Meter bred, og der var 9 Meter til Loftet. Fartøjet havde 12 Dæk, og et af dem var indrettet som en Gade med Butikker paa begge Sider. Her havde kendte franske Firmaer deres Udsalg, og her kunde man købe Blomster, Handsker, Bøger, Antikviteter og alle andre Ting. Sportspladser manglede heller ikke. Der var to Tennisbaner, Svømmehal, Skydebane og Gymnastiksal, og selvfølgelig var der en stor Biograf, hvor man naar man var træt af at spadserere i »Byen«, kunde skaffe sig lidt Afveksling. Radiostationen opretholdt Forbindelsen med Land, og hver Morgen udkom fra Skibets eget Trykkeri en Avis med de sidste Nyheder.

Hvad der skulde til af Madvarer paa en saadan Tur tværs over Atlanten, er utroligt. Man kan maaske danne sig et Begreb om det, naar det oplyses, at alene Beholdningen af Kaviar paa Skibets første Tur løb op til et Beløb af 200,000 francs. Hver Tur frem og tilbage over Havet var da ogsaa beregnet til at koste omkring 25 Millioner francs.

Nu er det altsaa ude med „Atlantique“. Katastrofen var den største, som nogensinde har ramt den franske Skisport. Det var en hel By, der kunde rumme 1200 Mennesker, som brændte i Kanalen. Det, som gik op i Luer, repræsenterede ogsaa kunstneriske og kulturelle Værdier. De gamle Gobeliner, den moderne Arkitektur, Lüksus og Komfort af enhver Art fortares af Ilden, som var det kun en spinkel Træmasse eller Papirruller.

Ilden er nu slukket paa Kæmpedamperen, og meget er der ikke tilbage af den forhen saa imponerende Liner. Dog har de store Maskiner ingen Skade taget, og da Skibet blev slæbt ind til Cherbourg, fungerede disse fuldt normalt, som om intet var sket.

Kloden rundt.

Valg i Irland.

De politiske Forhold i Irland har taget en sensationel Vending, idet Republikens Præsident de Valera har opløst Parlamentet og udkrevet nye Valg til den 24. Januar.

Helge Harder holder op.

Amatørværdsmeesteren i Cykling 1931, Danskeren Helge Harder, der i Sommer overgik til Professionalismen, har som professionel Cyklist haft saa trange Kaar, at han har besluttet sig til helt at holde op med konkurrencecykling.

Et Nibelung-Sværd udgravet.

I Rhinlandets historiske Jord ved Alt-Lusheim har man gjort et sjældent Fund. Ved Udgravninger kom Resterne af et Guldsværd, rigt smykket med Edelstenene til Syne. Sværdet minder stærkt om Nibelung-Helten Siegfrieds „Balmung“. Fundet stammer fra Folkevandrings Tid, omkring Aar 450 e. Kr., og det er højst sandsynligt, at Sværdet har tilhørt en af de Helte, der omtales i Nibelung-Sagnet. Det interessante Fund er for Tiden udstillet i et Museum i Heidelberg.

116 Aar gammel

Nylig døde en Mrs. Meyers i U. S. A. Hendes ældste Datter er en rask Pebermø paa 89 Aar. Mrs. Meyers forklarede altid, naar hun paa sin Fødselsdag blev interviewet, at hun havde opnaaet sin høje Alder ved regelret hver eneste Dag at spise 12 Æg.

25 AAR EFTER.

En norsk Dame har nylig været ude for den behagelige Overraskelse at modtage fra Amerika en Arv paa 10,000 Dollars.

Damen havde engang for 25 Aar siden fundet en Mand paa Landevejen, hvor han laa ilde tilredt efter at være blevet Offer for en af de første Bilulykker i Norge. Hun rev da sine Klæder i Stykker for at kunne forbinde Mandens Saar. Efter at være kommet sig, rejste han til Amerika, hvor han ganske glemte Begivenheden, indtil han laa paa Dødslejet. Da skrev han i sit Testamente, at den norske Dame skulde betænkes med 10,000 Dollars.

KJOLERNE VIL ATTER BLIVE KORTERE.

paastaar de franske Modeblade. I hvert Fald vil Spadserekjolen blive det.

YO-YO'ens HISTORIE.

Pressen har fastslaaet, at Yo-Yo-Spillet er gammelt. Man har faaet at vide, at det rasede allerede paa den franske Revolutionstid, at selve Kejser Napoleon havde sin Yo-Yo, og at ikke engang den store Digter Goethe gik Ram forbi.

Nu melder Japan sig med Krav paa at være Yo-Yo'ens Hjemland.

Mens Europa først ved Slutningen af 1700-Tallet har kendt det populære Legetøj, kan Japan bevise, at der allerede i 1720 i Osaka, en By i dette fjerne Land, udkom en Bog, der indeholdt Billedet af den første Yo-Yo-sælger. Denne Mand havde til at begynde med forhandlet Yo-Yo'en til Born ude paa Landet, der morede sig hjerteligt over at lade den lille Trærulle lebe op og ned ad Snoren. Saa drog han ind til Osaka for at faa lidt mere ud af Geschæften. Men han blev skuffet i sine Forventninger, og en Dag laa han død paa Gaden, fattig og ukendt. Nogle Aar senere kom man i Tanker om, at han egentlig havde været et Opfindergeni og rejste ham saa en Mindesten med et passende Digt.

Det oplyses endvidere, at Yo-Yo'en i sin første japanske Periode har Navnet »Teguruma«, der betyder Haandhjul. I næste Omgang kom den til at hedde »O cho don no teguruma«. Men det var for langt. Det blev forkortet til »Cho-Cho«.

Derfra udledes, erklærer nu alvordige Forskere, det hollandske »'oo-Joo«, det franske »Jou-Jou« og det engelske »Jo-Jo«, som i det Herrens Aar 1932 er blevet til det internationale »Yo-Yo«.

Varme Hjemmesko.
Stort Udvalg — Smaa Priser.
C. Larsen, Vestergade.

Til Udstrøning straks eller nærmeste Fremtid.

18 pCt. Superfosfat og 40 pCt. Kalig.

samt tør jydsk letopløselig Gødningskalk

er paa Lager og ekspederes gerne til laveste Dagspris.

Nordlandets Handelshus.

Send os Bestillingslisterne over

Kløver, Græs- og Roefrø

Kunstgødning og Saasæd af alle Slags snarest mulig. Priserne ere smaa.

Nordlandets Handelshus.

Godtkøbs-Udsalg er begyndt 12. Januar.
Allinge Fodtøjsmagasin.